

216

UCHWAŁA Nr 141 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 kwietnia 1957 r.

w sprawie zmiany uchwały z dnia 14 lipca 1953 r. ustalającej wysokość kar umownych przy przewozie przesyłek towarowych kolejami.

Na podstawie art. 109 ust. 3 i art. 110 dekretu z dnia 24 grudnia 1952 r. o przewozie przesyłek i osób kolejami (Dz. U. z 1953 r. Nr 4, poz. 7) Rada Ministrów uchwała, co następuje:

§ 1. W § 2 uchwały nr 549 Rady Ministrów z dnia 14 lipca 1953 r. ustalającej wysokość kar umownych przy przewozie przesyłek towarowych kolejami (Monitor Polski z 1953 r. Nr A-72, poz. 864 i z 1955 r. Nr 123, poz. 1602) dodaje się ust. 24 w brzmieniu:

„24. Przy przesyłkach tranzytowych nadawanych i odbieranych na stacjach portowych obniża się o 50% kary umowne za przetrzymanie wagonu i za odwołanie przez nadawcę zamówionego wagonu, pobierane na podstawie postanowień zawartych w ust. 6 i 9”.

§ 2. Wykonanie uchwały porucza się Ministrowi Komunikacji.

§ 3. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 maja 1957 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

217

UCHWAŁA Nr 145 RADY MINISTRÓW

z dnia 12 kwietnia 1957 r.

w sprawie pomocy dla repatriantów.

W celu stworzenia należytych warunków dla osiedlenia i zatrudnienia repatriantów w kraju — Rada Ministrów postanawia, co następuje:

§ 1. 1. Prezydya wojewódzkich (równorzędnych) rad narodowych zapewnią dostarczenie w 1957 r. dla repatriantów 10.500 izb mieszkalnych w miastach zarówno z budownictwa osiedlowego (nowego), jak i z kapitalnych remontów. Rozdzielnik terenowy oraz terminy oddania do użytku izb mieszkalnych z budownictwa osiedlowego (nowego) ustala Rada Ministrów. Rozdzielnik terenowy izb mieszkalnych z kapitalnych remontów oraz rozdzielnik kredytów na kapitalne remonty ustali Minister Gospodarki Komunalnej w porozumieniu z Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Repatriacji. Prezydya wojewódzkich rad narodowych w terminie do dnia 15 maja 1957 r. sporządzą dla poszczególnych miejscowości rozdzielniki izb mieszkalnych z budownictwa osiedlowego (nowego) i z kapitalnych remontów.

2. Minister Gospodarki Komunalnej zapewni jak najszybsze oddanie do użytku izb mieszkalnych, których nie wykonano do dnia 31 grudnia 1956 r., a które w myśl rozdzelnika na 1956 r. przypadają z remontów dla repatriantów.

3. Zobowiązuje się prezydya rad narodowych do przydzielania repatriantom mieszkań pozostawianych przez osoby wyjeżdżające na stały pobyt za granicę, a podlegających publicznej gospodarce lokalami. Dysponowanie na inne cele powstałym w ten sposób zasobem mieszkań wymaga zgody Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji.

4. Prezydya wojewódzkich (równorzędnych) rad narodowych mogą za zgodą Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji przeznaczyć dla repatriantów izby mieszkalne z budownictwa rozproszonego lub z kapitalnych remontów zamiast izb z budownictwa osiedlowego.

5. Przydziału mieszkań dla repatriantów — w ramach istniejących możliwości i obowiązujących norm — dokonują w poszczególnych miejscowościach prezydya rad narodowych.

6. Repatriantom zatrudnionym w górnictwie węglowym mieszkania zapewnia Minister Górnictwa i Energetyki.

§ 2. 1. Minister Pracy i Opieki Społecznej zorganizuje zatrudnienie repatriantów przy zastosowaniu zasad określających zatrudnienie jedynych żywicieli rodzin.

2. Zakłady pracy — w granicach wolnych miejsc — powinny zatrudniać repatriantów kierowanych przez prezydya właściwych rad narodowych, oferując pracę odpowiadającą kwalifikacjom posiadanym przez repatrianta albo możliwym dlań do nabycia przez przeszkolenie.

3. Repatriantom zapewnia się:

a) zachowanie ciągłości pracy wymaganej prawem do nabycia lub zachowania uprawnień do urlopu, jeżeli repatriant był pracownikiem bezpośrednio przed powrotem do kraju i podejmie pracę w ciągu 3 miesięcy od dnia powrotu, a nawet — z powodów przez siebie nie zawinionych — później; ciągłość pracy zachowuje się niezależnie od przyczyn rozwiązania stosunku pracy za granicą, a także w przypadkach zwolnienia się na własną prośbę;

b) prawo do zasiłków rodzinnych bez trzymiesięcznego okresu wyczekiwania;

c) zaliczenie czasu pracy za granicą na poczet czasu pracy wymaganego do nabycia uprawnień do uzyskania określonego stanowiska lub uposażenia, jeżeli praca wykonywana za granicą była tego samego rodzaju, co i praca wykonywana po powrocie;

d) zaopatrzenie emerytalne przewidziane dla pracowników, z tym że okresy zatrudnienia za granicą i okresy zawodowej służby wojskowej za granicą w polskich formacjach wojskowych i armiach sojuszniczych uważa się za okresy zatrudnienia w Polsce;

e) zaopatrzenie inwalidzkie przewidziane dla inwalidów wojennych i wojskowych, jeżeli repatriant stał się inwalidą w czasie służby wojskowej w formacjach wojskowych określonych pod lit. d).

§ 3. Repatriantom zamierzającym uruchomić spółdzielnię pracy lub indywidualne warsztaty rzemieślnicze albo drobne zakłady przemysłowe zapewnia się:

- a) stosowanie przy wydawaniu kart rzemieślniczych ulgowych warunków, które określi Minister Przemysłu Drobego i Rzemiosła;
- b) na terenie Ziemi Odzyskanych pierwszeństwo w użytkowaniu lokali użytkowych niezbędnych do wykonywania działalności gospodarczej, a także w nabywaniu artykułów zaopatrzeniowych rozdzielanych przez prezydium rad narodowych i izby rzemieślnicze oraz w nabywaniu maszyn, artykułów zaopatrzeniowych i odpadów odstępowanych przez przedsiębiorstwa państwowe;
- c) niezależnie od zwolnienia od podatków, określonego w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 7 grudnia 1956 r. w sprawie zwolnienia od podatków nowozakładanych drobnych zakładów rzemieślniczych i chałupniczych oraz przemysłu ludowego i domowego (Dz. U. Nr 60, poz. 289) — również zwolnienie na okres jednego roku od podatków obrotowego i dochodowego przychodów osiągniętych na terenie miast o liczbie mieszkańców ponad 10.000, położonych w województwach i powiatach wymienionych w § 1 ust. 2 tegoż rozporządzenia;
- d) w uzasadnionych przypadkach — kredyty bankowe na urządzenie warsztatu lub zakładu, przy czym zasady i tryb udzielania kredytu ustali Prezes Narodowego Banku Polskiego w porozumieniu z Ministrem Pracy i Opieki Społecznej oraz Pełnomocnikiem Rządu do Spraw Repatriacji.

§ 4. 1. Ministrowie Rolnictwa oraz Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego obejmą repatriantów osadnictwem rolnym i zarezerwują dla nich na 1957 r. — odpowiednio — 3.000 indywidualnych gospodarstw rolnych i 7.500 pomieszczeń w państwowych gospodarstwach rolnych dla rodzin i osób samotnych oraz 800 osad leśnych.

2. Repatrianci zostają objęci osadnictwem rolnym na zasadach określonych w uchwale nr 107 Rady Ministrów z dnia 25 marca 1957 r. w sprawie osadnictwa rolnego (Monitor Polski Nr 28, poz. 188), z tym że otrzymują oni zagrody całkowicie odbudowane i zostają zwolnieni:

- a) od wszelkich podatków oraz opłaty skarbowej przypadającej od otrzymanego gospodarstwa rolnego, działki pracowniczej lub rzemieślniczej w całości w ciągu 3 lat;
- b) od ustalonego obowiązku dostawy zbóż, ziemniaków, zwierząt rzeźnych na rzecz Państwa w ciągu 2 lat;
- c) od obowiązku świadczeń w naturze na niektóre cele publiczne (szarwarki) w ciągu 1 roku.

3. Zwolnienie określone w ust. 2 liczy się od roku, w którym nastąpiło osiedlenie i objęcie gruntów, a jeżeli osiedlenie i objęcie gruntów nastąpiło w IV kwartale — do okresu zwolnienia nie wlicza się roku osiedlenia.

4. Zasady uiszczenia ceny nabycia za nieruchomości nadane w myśl ust. 2 na własność ustali Minister Rolnictwa w porozumieniu z Ministrem Finansów, przy czym terminy spłaty nie mogą przypadać przed upływem 5 lat, licząc od roku, w którym nastąpiło osiedlenie i objęcie gruntów.

§ 5. Prezydium rad narodowych zapewnią repatriantom pierwszeństwo w zaopatrywaniu się w niektóre trudniej dostępne artykuły przemysłowe potrzebne im w związku z zagospodarowaniem się lub z wykonywanym przez nich zawodem (np. meble, rowery dla osiedlających się w osadach leśnych itp.).

§ 6. Zobowiązuje się właściwych ministrów i kierowników urzędów centralnych do zapewnienia w podległych im zakładach naukowych młodzieży powracającej do kraju pełnych możliwości pobierania i kontynuowania nauki z uwzględnieniem postępów osiągniętych za granicą, przy równoczesnym przyznaniu pierwszeństwa w zamieszaniu w internatach, bursach i domach akademickich.

§ 7. Minister Zdrowia zapewni repatriantom pomoc lekarską oraz leczenie w zakładach leczniczych do czasu uzyskania zatrudnienia, jednak nie dłużej niż na okres do 6 miesięcy od dnia powrotu. Repatriantom osiedlającym się na roli świadczenia te przysługują bezpłatnie nadto przez okres 1 roku od daty wystawienia karty osiedleńczej.

§ 8. 1. Repatriantom zapewnia się uznanie stopni wojskowych uzyskanych w polskich formacjach wojskowych za granicą lub w armiach sojuszniczych w okresie do dnia 9 maja 1945 r. za równorzędne z odpowiednimi stopniami wojskowymi obowiązującymi w Wojsku Polskim, o ile przedłożą oni oryginalne dokumenty lub ich uwierzytelnione odpisy, stwierdzające fakt nadania stopnia wojskowego.

2. Minister Obrony Narodowej lub organy przezeń upoważnione mogą na tych samych zasadach uznać stopnie wojskowe uzyskane w polskich formacjach wojskowych za granicą lub w armiach państw obcych po dniu 9 maja 1945 r.

§ 9. 1. W celu przyjęcia repatriantom z pomocą w przejeździe oraz w przewozie i przekazaniu z zagranicy ich mienia:

- a) Minister Handlu Zagranicznego zapewni repatriantom zwolnienie od opłat celnych;
- b) Minister Komunikacji i Pełnomocnik Rządu do Spraw Repatriacji zapewnią przejazd i przewóz mienia repatriantów od granicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej do miejsca osiedlenia się w kraju na zasadach kredytowania należności za przejazd i przewóz mienia na rachunek Pełnomocnika Rządu do Spraw Repatriacji;
- c) Pełnomocnik Rządu do Spraw Repatriacji uruchomi punkty repatriacyjne w ilości odpowiedniej do potrzeb oraz zapewni w nich repatriantom tymczasowe bezpłatne zakwaterowanie i wyżywienie, przy czym okres tej pomocy nie powinien przekraczać dni 30.

2. Upoważnia się Ministra Spraw Zagranicznych do wydania placówkom zagranicznym Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej zaleceń, aby w przypadkach wyjątkowych i uzasadnionych szczególnymi okolicznościami przychodziły z pomocą w pokrywaniu kosztów przejazdu i przewozu mienia repatriantów z miejsca zamieszkania za granicą do granicy Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej.

3. Repatriantom — bezpośrednio po przekroczeniu granicy — mogą być wypłacane jednorazowe bezzwrotne zasiłki pieniężne w kwocie nie przewyższającej 300 zł na osobę, a po przybyciu na miejsce stałego osiedlenia się — w przypadkach zasługujących na uwzględnienie — nadto jednorazowe bezzwrotne zapomogi pieniężne na urządzenie się. Zasady udzielania zasiłków i zapomóg oraz organy upoważnione do ich wypłacania ustali Pełnomocnik Rządu do Spraw Repatriacji.

4. Prezes Narodowego Banku Polskiego zapewni w punktach przekroczenia granicy możliwość wymiany na złote polskie przekazów zagranicznych i innych dokumentów płatniczych.

§ 10. 1. Dla koordynacji całokształtu zagadnień związanych z wykonaniem niniejszej uchwały tworzy się komisję międzyresortową złożoną z przedstawicieli Ministrów: Komunikacji, Gospodarki Komunalnej, Pracy i Opieki Społecznej, Rolnictwa, Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego oraz Zdrowia.

2. Przewodniczącym komisji jest Pełnomocnik Rządu do Spraw Repatriacji.

3. Na członków komisji właściwi ministrowie wyznaczają po jednym ze swoich zastępców.

4. Pełnomocnik Rządu do Spraw Repatriacji może w miarę potrzeby zapraszać do udziału w pracach komisji przedstawicieli zainteresowanych instytucji społecznych.

§ 11. 1. Do koordynacji pracy poszczególnych jednostek prezydiów wojewódzkich (równorzędnych) i — w miarę potrzeby — powiatowych (miejskich) rad narodowych właściwe prezydium powołują pełnomocników do spraw repatriacji w osobach przewodniczących lub zastępców przewodniczących prezydiów.

2. Przy pełnomocnikach do spraw repatriacji zostaną utworzone — jako organy doradcze — komisje złożone z kierowników zainteresowanych jednostek organizacyjnych właściwych prezydiów rad narodowych, jak społeczno-admini-

stracyjnych, gospodarki komunalnej, zatrudnienia, rolnictwa, zdrowia.

§ 12. Tracą moc:

- a) przepisy §§ 1 — 12 i 14 — 17 uchwały nr 739 Prezydium Rządu z dnia 10 września 1955 r. w sprawie opieki nad repatriantami powracającymi do kraju;
- b) uchwała nr 424 Prezydium Rządu z dnia 2 lipca 1956 r. o uzupełnieniu uchwały wymienionej pod lit. a).

§ 13. Wykonanie uchwały porucza się Pełnomocnikowi Rządu do Spraw Repatriacji, zainteresowanym ministrom i prezydiom rad narodowych.

§ 14. 1. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

2. Do czasu wydania przepisów wykonawczych do niniejszej uchwały pozostają w mocy odpowiednie przepisy wykonawcze do uchwał wymienionych w § 12.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz

218

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 6 kwietnia 1957 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 17 czerwca 1955 r. w sprawie wzoru umowy o uprawę i dostawę tytoniu.

Na podstawie art. 1 ust. 6 dekretu z dnia 24 czerwca 1953 r. o uprawie tytoniu i wytwarzaniu wyrobów tytoniowych (Dz. U. Nr 34, poz. 144) zarządza się, co następuje:

§ 1. We wzorze umowy o uprawę i dostawę tytoniu, ustalonym w załączniku nr 1 do zarządzenia Ministra Przemysłu Rolnego i Spożywczego z dnia 17 czerwca 1955 r. (Monitor Polski Nr 69, poz. 877) § 3 tego wzoru uzupełnia się wyrazami „z późniejszymi zmianami”.

§ 2. W szczegółowych warunkach umowy o uprawę tytoniu i dostawę liści tytoniowych, ustalonych w załączniku

nr 2 do zarządzenia wymienionego w § 1, wprowadza się następujące zmiany:

wymienione w § 5 ust. 2 pod lit. a) i b) kwoty „2.500 zł” zastępuje się kwotami „3.000 zł”.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że podwyższona kwota zaliczek obowiązuje w kontraktacji uprawy tytoniu na rok 1957 przy wypłacie drugich zaliczek, a w kontraktacji w latach następnych — przy wypłacie pierwszych i drugich zaliczek.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: F. Pisula

219

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU SPOŻYWCZEGO I SKUPU

z dnia 6 kwietnia 1957 r.

w sprawie ustanowienia jednostkowych cen odmian i klas tytoniu oraz ogłoszenia jednolitego tekstu taryfy wykupu tytoniu krajowego.

Na podstawie §§ 2, 6 i 7 uchwały nr 124 Rady Ministrów z dnia 28 marca 1957 r. w sprawie cen zakupu krajowego tytoniu ze zbiorów roku 1957 i lat następnych (Monitor Polski Nr 32, poz. 215) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się jednostkowe ceny zakupu poszczególnych odmian i klas tytoniu uprawianych w kraju oraz ogłasza się

jednolity tekst taryfy wykupu tytoniu krajowego podany w załączniku do niniejszego zarządzenia.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia, z tym że załączona taryfa wykupu tytoniu ma zastosowanie przy wykupie tytoniu poczynając od zbioru z 1957 r.

Minister Przemysłu Spożywczego i Skupu: w z. St. Ochab

Załącznik do zarządzenia Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu z dnia 6 kwietnia 1957 r. (poz. 219).

TARYFA WYKUPU TYTONIU KRAJOWEGO ZE ZBIORÓW ROKU 1957 I LAT NASTĘPNYCH

R o z d z i a ł I.

Przepisy taryfowe.

§ 1. Ceny na liście tytoniowe ustalone w rozdziale II obowiązują w stosunku do plantatorów, którzy dostarczają tytoni zgodnie z umową o uprawę i dostawę tytoniu.

§ 2. 1. Plantatorzy, którzy stosują się do wyznaczonych im przez wytwórnie tytoniu przemysłowego terminów i ilości dostaw, otrzymują premię w wysokości:

- 1) za dostawę w okresie od sierpnia do 10 października — 4%,
- 2) za dostawę w styczniu — 2%,
- 3) za dostawę w lutym i w późniejszych miesiącach — 4%